

Govern de les Illes Balears

Conselleria d'Hisenda
i Administracions Públiques
Junta Consultiva
de Contractació Administrativa

Exp. Junta Consultiva: RES 2/2016

Resolució del recurs especial en matèria de contractació

Exp. d'origen: contracte d'obra de reforma interior del mòdul de separació de grup del centre Es Pinaret a Marratxí

POO 2/2016

Consorti de Recursos Sociosanitaris i Assistencials de les Illes Balears

Recurrent: Asociación de Constructores de Baleares

Acord de la Comissió Permanent de la Junta Consultiva de Contractació Administrativa de 10 d'agost de 2016 pel qual es resol el recurs interposat per la Asociación de Constructores de Baleares contra el plec de clàusules administratives particulars del contracte d'obra de reforma interior del mòdul de separació de grup del centre Es Pinaret a Marratxí

Fets

1. El 13 de maig de 2016, la presidenta del Consorci de Recursos Sociosanitaris i Assistencials de les Illes Balears va aprovar els plecs de clàusules administratives particulars i de prescripcions tècniques del contracte d'obra de reforma interior del mòdul de separació de grup del centre Es Pinaret a Marratxí.
2. El 14 de maig de 2016, la presidenta del Consorci de Recursos Sociosanitaris i Assistencials de les Illes Balears va aprovar l'expedient de contractació i va aprovar l'obertura del procediment d'adjudicació. L'anunci de licitació es va publicar en el *Butlletí Oficial de les Illes Balears* el 19 de maig.
3. El 8 de juny de 2016, el representant de la Asociación de Constructores de Baleares va presentar a Correus, adreçat al Consorci de Recursos Sociosanitaris i Assistencials de les Illes Balears, un recurs contra el plec de clàusules administratives particulars del contracte d'obra de reforma interior del mòdul de separació de grup del centre Es Pinaret a Marratxí. Aquest recurs es va rebre a la Junta Consultiva de Contractació Administrativa el 14 de juny.
4. L'11 de juliol de 2016, la secretària de la Junta Consultiva de Contractació Administrativa va requerir la Asociación de Constructores de Baleares, perquè, d'acord amb els articles 70.1 i 32.3 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu

comú, aportàs la documentació que acredita la voluntat de la Asociación de Constructores de Baleares d'interposar el recurs i també els estatuts. El recurrent va complir el requeriment el 19 de juliol.

Fonaments de dret

1. L'acte objecte de recurs és el plec de clàusules administratives particulars d'un contracte d'obra no subjecte a regulació harmonitzada, tramitat pel Consorci de Recursos Sociosanitaris i Assistencials de les Illes Balears, que té caràcter d'administració pública.

Atès que es tracta d'un acte no susceptible del recurs especial en matèria de contractació que preveu l'article 40 del Text refós de la Llei de contractes del sector públic, aprovat pel Reial decret legislatiu 3/2011, de 14 de novembre (en endavant, TRLCSP), s'hi pot interposar el recurs administratiu que sigui procedent. Aquest recurs, a la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, és el recurs especial en matèria de contractació que preveu l'article 66 de la Llei 3/2003, de 26 de març, de règim jurídic de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, i l'ha de resoldre la Junta Consultiva de Contractació Administrativa.

La competència per resoldre aquest recurs correspon a la Comissió Permanent de la Junta Consultiva de Contractació Administrativa de les Illes Balears, d'acord amb la lletra *m* de l'article 2 i l'article 7 del text consolidat del Decret pel qual es creen la Junta Consultiva de Contractació Administrativa de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, el Registre de contractes i el Registre de contractistes, aprovat pel Decret 3/2016, de 29 de gener.

2. El recurs especial que ha interposat la Asociación de Constructores de Baleares es fonamenta en el fet que, a parer del recurrent, l'exigència que els licitadors disposin dels certificats ISO 9001 i OHSAS 18001 o equivalents, que estableix el plec de clàusules administratives particulars d'aquest contracte en l'apartat relatiu a la solvència, vulnera l'article 80 del TRLCSP, atès que aquest article circumscriu la possibilitat d'exigir certificats de qualitat a l'àmbit dels contractes subjectes a regulació harmonitzada.

Així, considera que l'exigència d'estar en possessió d'aquests certificats o els equivalents és desproporcionada, atès que l'import del contracte és de 97.555,37 euros, amb l'IVA exclòs, i, per tant, és un contracte no subjecte a regulació harmonitzada, i també que és un obstacle perquè les petites i mitjanes empreses puguin presentar-se a la licitació.

A més, el recurrent afirma que el certificat OHSAS 18001 “no reuneix les característiques que els articles 80 i 81 del TRLCSP estableixen com a possibles condicions de solvència”, atès que no es pot exigir com a requisit de solvència l'acreditació d'extrems relatius a la prevenció de riscos laborals.

Atès tot això, el recurrent sol·licita que s'anul·li l'exigència d'estar en possessió dels certificats ISO 9001 i OSHAS 18001.

3. L'apartat 1 de l'article 54 del TRLCSP disposa que només poden contractar amb el sector públic les persones naturals o jurídiques, espanyoles o estrangeres, que tinguin plena capacitat d'obrar, no estiguin incurses en una prohibició de contractar i acreditin la seva solvència econòmica, financera i tècnica o professional o, en els casos en què ho exigeixi aquesta Llei, estiguin degudament classificades.

En relació amb l'exigència de solvència, l'article 62 del TRLCSP disposa que els empresaris han d'acreditar que estan en possessió de les condicions mínimes de solvència econòmica i financera i professional o tècnica que determini l'òrgan de contractació. D'acord amb aquest precepte, els requisits mínims de solvència que han de reunir els empresaris i la documentació requerida per acreditar-los s'han d'indicar en l'anunci de licitació i s'han d'especificar en el plec del contracte, i han d'estar vinculats al seu objecte i ser-hi proporcionals.

El que es pretén mitjançant l'exigència d'unes condicions mínimes de solvència és assegurar que l'empresari a qui s'adjudica un contracte reuneix unes condicions econòmiques i financeres adequades per executar-lo i que acredita una experiència tècnica o professional que faci presumir que executarà el contracte correctament.

L'òrgan de contractació disposa de llibertat per determinar, tenint en compte les característiques de la prestació que s'ha d'executar, quins han de ser els requisits mínims de solvència, sempre que estiguin determinats, siguin proporcionals i estiguin vinculats a l'objecte del contracte, i que d'aquesta llibertat d'elecció no derivi un efecte discriminatori per als possibles licitadors que lesioni el principi de lliure concurrència, tot tenint en compte que no pot identificar-se discriminació amb el fet que uns licitadors puguin complir els requisits establerts i d'altres no puguin.

Els articles 74 a 82 del TRLCSP regulen l'acreditació de la solvència econòmica, financera i tècnica o professional. Es preveu la possibilitat d'exigir que s'acrediti el compliment de normes de garantia de la qualitat i de gestió mediambiental.

L'article 79 bis del TRLCSP disposa que reglamentàriament es pot eximir l'exigència d'acreditació de la solvència econòmica i financera o de la solvència tècnica o professional per als contractes l'import dels quals no superi un llindar determinat.

El Reglament general de la Llei de contractes de les administracions públiques, aprovat pel Reial decret 1098/2001, de 12 d'octubre, estableix en l'apartat 5 de l'article 11, en la redacció del Reial decret 773/2015, de 28 d'agost, que llevat que en els plecs del contracte s'estableixi de manera expressa que s'exigeixen, els licitadors o candidats estan exempts dels requisits d'acreditació de la solvència econòmica i financera i d'acreditació de la solvència tècnica i professional per als contractes d'obres el valor estimat dels quals no excedeixi de 80.000 euros i per als contractes dels altres tipus el valor estimat dels quals no excedeixi de 35.000 euros.

4. El primer motiu d'impugnació es fonamenta en el fet que, a parer del recurrent, l'exigència que els licitadors disposin dels certificats ISO 9001 i OHSAS 18001 o equivalents, que estableix el plec de clàusules administratives particulars d'aquest contracte en l'apartat relatiu a la solvència, vulnera l'article 80 del TRLCSP, atès que aquest article circumscriu la possibilitat d'exigir certificats de qualitat a l'àmbit dels contractes subjectes a regulació harmonitzada.

Així, considera que l'exigència d'estar en possessió d'aquests certificats o els equivalents és desproporcionada, atès que l'import del contracte és de 97.555,37 euros, amb l'IVA exclòs, i, per tant, és un contracte no subjecte a regulació harmonitzada, i també que és un obstacle perquè les petites i mitjanes empreses puguin presentar-se a la licitació.

El contracte a què es refereix el recurs té per objecte l'ampliació de la superfície útil del centre Es Pinaret, a Marratxí, i la millora de les condicions de ventilació i il·luminació, i també la creació d'un espai exterior annex al mòdul. El valor estimat del contracte és de 97.555,37 euros i el pressupost de licitació, amb l'IVA inclòs, és de 118.042 euros.

La lletra F.3 del Quadre de característiques del contracte del plec de clàusules administratives particulars estableix els mitjans d'acreditació de la solvència tècnica que s'exigeixen per a aquest contracte, entre els quals hi ha la declaració que indiqui els tècnics o les unitats tècniques, integrades o no en l'empresa, de què disposa per executar les obres, especialment els responsables del control de qualitat, acompanyada dels documents acreditatius corresponents. I la lletra F.5 exigeix que l'empresari estigui en possessió dels certificats ISO 9001 i OHSAS 18001 o els equivalents.

L'article 80 del TRLCSP, sota l'epígraf "Acreditació del compliment de les normes de garantia de la qualitat", disposa, en l'apartat 1, que:

En els contractes subjectes a una regulació harmonitzada, quan els òrgans de contractació exigeixin la presentació de certificats expedits per organismes independents que acreditin que l'empresari compleix determinades normes de garantia de la qualitat, han de fer referència als sistemes d'assegurament de la qualitat basats en la sèrie de normes europees en la matèria, certificats per organismes conformes a les normes europees relatives a la certificació.

Aquest article és transposició de l'article 49 de la Directiva 2004/18/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 31 de març, sobre coordinació dels procediments d'adjudicació dels contractes públics d'obres, de subministraments i de serveis. La Directiva 2014/24/UE del Parlament Europeu i del Consell, de 26 de febrer, sobre contractació pública i per la qual es deroga la Directiva 2004/18/CE també preveu, en l'article 62, la possibilitat que els poders adjudicadors exigeixin la presentació de certificats de qualitat.

Pel que fa a l'al·legació del recurrent relativa a que l'article 80 del TRLCSP circumscriu la possibilitat d'exigir certificats de qualitat a l'àmbit dels contractes subjectes a regulació harmonitzada i que, per tant, no es poden exigir en el contracte objecte de recurs, el qual, atès l'import, no està subjecte a regulació harmonitzada —al·legació que sembla que es fonamenta en la redacció de l'incís inicial del precepte—, s'ha de dir que el Tribunal Administratiu Central de Recursos Contractuals ha admès la possibilitat que els òrgans de contractació exigeixin certificats de qualitat en els contractes no subjectes a regulació harmonitzada. En aquest sentit s'ha pronunciat en la Resolució 782/2014, de 24 d'octubre, en què va manifestar, en relació amb una al·legació similar a la que es planteja en aquest recurs, el següent:

En ocasiones anteriores, ya se ha aludido a la debilidad de las argumentaciones "*sensu contrario*" (cfr.: Resolución 208/2014, con cita de la Sentencia del Tribunal Supremo, Sala I, de 11 de abril de 1989), extremo que hoy vuelve a ponerse de manifiesto, en tanto en cuanto que la tesis que sostiene la recurrente aboca a un resultado que, cuando menos, cabe reputar absurdo. Y ello porque si lo que se persigue con la exigencia de la posesión de un certificado de cumplimiento de normas de garantía de calidad es, como sucede con cualquier otro requisito relativo a la solvencia técnica, que el licitador reúna las condiciones necesarias de aptitud para la ejecución del contrato, no hay ninguna razón para circunscribir esa posibilidad a los contratos sujetos a regulación armonizada. [...]

B. En realidad, en el caso que nos ocupa, lo cierto es que ni siquiera cabría sostener una interpretación “contrario sensu” del artículo 80 TRLCSP, porque, como ha quedado transcrito, el mismo no contiene una habilitación para exigir un certificado de cumplimiento de normas de garantía de calidad, sino que se limita a prever que, cuando así se haga, se utilicen como referencia “sistemas de aseguramiento de la calidad basados en la serie de normas europeas en la materia, certificados por organismos conformes a las normas europeas relativas a la certificación” (artículo 80.1 TRLCSP), así como a arbitrar el reconocimiento de los certificados expedidos por órganos de Estados miembros y la admisibilidad de medios de prueba de medidas equivalentes (artículo 80.2 TRLCSP). Se trata, en suma, de una norma dirigida a asegurar la libertad de concurrencia evitando preferencias a favor de los licitadores que se hallen en posesión de un certificado determinado.

Por ello, la posibilidad de exigir un certificado sobre el cumplimiento de normas de calidad no debe buscarse en el artículo 80 TRLCSP, sino más bien en los artículos 76 y siguientes TRLCSP [...].

Los medios para acreditar la solvencia son, exclusivamente, los señalados en los artículos 75 y 79; los artículos 80 y 81 TRLCSP no constituyen medios adicionales para justificarla, sino que tienen un alcance delimitador de los certificados que sí se contemplan en los artículos 76 a 78 TRLCSP. Siendo éstos de aplicación a todo tipo de contratos de las entidades integradas en el Sector Público, debe seguirse, en lógico corolario, que también en los contratos que no se hallen sujetos a regulación armonizada, es admisible este modo de acreditar la solvencia técnica o profesional.

En este contexto, este Tribunal considera que una interpretación “*sensu contrario*” todo lo más podría implicar que en los contratos no sujetos a regulación armonizada se pudiera prescindir de esas reglas estandarizadas o se excluyeran medios de prueba alternativos al certificado. Afirmación ésta que, por lo demás, distaría de ser pacífica dado el necesario respeto a los principios comunitarios –cuya impronta se extiende a los contratos públicos no comprendidos en el ámbito de aplicación de la Directiva (en particular, en el respeto a los principios de igualdad de trato y transparencia: Sentencia del Tribunal de Justicia de las Comunidades Europeas, Sala Primera, de 14 de junio de 2007 –asunto C 6/05-)– y a otras obligaciones internacionales asumidas por España (vgr.: Artículo III del Acuerdo de la Organización Mundial del Comercio sobre Contratación Pública, que proclama el principio de no discriminación).

[...]

D. Así las cosas, se colige que el tenor del artículo 80 TRLCSP no excluye que los poderes adjudicadores puedan exigir, también en los contratos no sujetos a regulación armonizada, presenten certificados acreditativos del cumplimiento de normas de garantía de calidad. Ello será posible al amparo de las normas generales de los artículos 76 a 78 TRLCSP,

aplicables a todo tipo de contratos del sector público, siempre que, obviamente, sirvan para asegurar que el adjudicatario reúna las condiciones de aptitud necesarias para la ejecución del contrato, que es lo que persiguen las normas sobre solvencia técnica y profesional.

El propósito del artículo 80 TRLCSP, como el del artículo 49 de la Directiva 2004/18/CE, es asegurar que, en los contratos sometidos a regulación armonizada, el certificado que se exija se ajuste a determinados estándares y que, en todo caso, se admitan medios de prueba alternativos sobre la calidad requerida. En ningún caso, impide que el órgano de contratación pueda solicitarlos en el resto de los contratos.

Així doncs, tal com afirma el Tribunal, en la mesura en què els certificats de compliment de normes de garantia de la qualitat no constitueixen pròpiament un mitjà addicional per acreditar la solvència, sinó que la possibilitat d'exigir-los deriva dels articles precedents, que regulen els mitjans per acreditar la solvència, i que la finalitat del precepte és la de garantir que es tenen en compte les normes europees i, d'aquesta manera, assegurar la llibertat de concurrència, s'ha de considerar que la interpretació que de l'incís inicial fa el recurrent no és correcta, i que, per tant, res no impedeix que els òrgans de contractació puguin exigir certificats de qualitat en els contractes no subjectes a regulació harmonitzada.

5. Analitzem ara l'al·legació, vinculada a la ja comentada, segons la qual l'exigència d'estar en possessió dels certificats ISO 9001 i OSHAS 18001 o els equivalents és desproporcionada, atès que l'import del contracte és de 97.555,37 euros, amb l'IVA exclòs, i, per tant, és un contracte no subjecte a regulació harmonitzada, i també que és un obstacle perquè les petites i mitjanes empreses puguin presentar-se a la licitació.

Del que s'ha exposat fins ara es desprèn que l'exigència de disposar de certificats de qualitat és admissible en els contractes no subjectes a regulació harmonitzada, però sempre que, tal com disposa l'article 62 del TRLCSP, aquesta exigència estigui vinculada a l'objecte del contracte i que hi resulti proporcionada, i que d'allò no derivi un efecte discriminatori per als possibles licitadors que determini la lesió del principi de lliure concurrència.

La norma internacional ISO 9001 és la base del sistema de gestió de la qualitat de les organitzacions i se centra en tots els elements d'administració de qualitat de què ha de disposar una empresa per tenir un sistema efectiu que li permeti administrar i millorar la qualitat dels seus productes o serveis. Aquesta norma promou l'adopció d'un enfocament basat en processos dins l'organització a fi d'augmentar la satisfacció del client mitjançant el compliment dels requisits de la norma.

El certificat OHSAS 18001 és un document normatiu de caràcter privat reconegut internacionalment per certificar sistemes de gestió de la salut i la seguretat en el treball en tot tipus d'organitzacions. Aquest certificat, que es basa en el compliment de la normativa en tot el procés, permet a les empreses disminuir la sinistralitat laboral i augmentar la productivitat per mitjà de la identificació, l'avaluació i el control dels riscos associats a cada lloc de feina, i evitar les causes que originen els accidents i les malalties a la feina; complir la legislació en matèria de prevenció i integrar-la en els processos de l'organització, i fomentar una cultura preventiva mitjançant la integració de la prevenció en el sistema general de l'empresa.

En el cas que ens ocupa s'ha d'analitzar si l'exigència d'aquests certificats s'ajusta al que preveu la normativa en matèria de contractació, en particular pel que fa a l'obligació que els requisits mínims de solvència que han de reunir els empresaris estiguin vinculats a l'objecte del contracte i que siguin proporcionals a aquest. Aquestes obligacions constitueixen límits a la discrecionalitat de l'òrgan de contractació, és a dir, elements reglats que poden ser objecte de control.

En l'expedient que s'ha tramès a la Junta Consultiva consten diversos informes sobre la conveniència d'exigir els certificats ISO 9001 i OHSAS 18001. Tot i que s'afirma que l'obra és d'una complexitat tècnica baixa, s'argumenta que la problemàtica de les obres està relacionada amb el lloc on s'ubiquen, que és un centre socioeducatiu en règim tancat per a menors d'edat, fet que obliga a complir exhaustivament i estrictament la normativa en matèria de prevenció de riscos laborals.

Així doncs, s'adverteix que la problemàtica que hi ha en aquest cas —i que sembla que és la que motiva l'exigència d'ambdós certificats— no està vinculada a l'obra en si, sinó amb el règim especial tancat del centre, règim que afecta l'execució de les obres. És aquesta circumstància la que diferencia aquest contracte d'altres, però no justifica l'exigència d'aquests certificats, que res tenen a veure amb el fet que les obres s'executin en un centre socioeducatiu en règim tancat i, per tant, no es poden considerar vinculats a l'objecte del contracte.

S'observa que en la documentació aportada, signada per l'arquitecte, consta que s'han pres mesures extraordinàries en matèria de seguretat per garantir el bon funcionament del centre mentre durin les obres i garantir la seguretat dels usuaris, els treballadors del centre i els treballadors de l'obra, i que el contractista ha de signar un annex al contracte que recull les condicions específiques en matèria de seguretat. Aquestes condicions estan vinculades al règim interior del centre i a les restriccions que aquest règim suposa respecte dels

moviments de persones i materials, però no pròpiament a l'execució de les obres com a tals ni als certificats que s'exigeixen en el plec.

Pel que fa a l'al·legació del recurrent, com ja hem vist abans, el sol fet que en el contracte objecte del recurs el valor estimat del contracte sigui de 97.555,37 euros, és a dir, molt inferior al llindar a partir del qual els contractes d'obres estan subjectes a regulació harmonitzada, no implica *per se*, com pretén el recurrent, que l'exigència d'estar en possessió dels certificats ISO 9001 i OHSAS 18001 sigui desproporcionada o suposi un obstacle perquè les petites i mitjanes empreses puguin presentar-se a la licitació.

No obstant això, s'observa que el valor estimat no només és un import baix i allunyat del llindar comunitari que determina que un contracte està subjecte a regulació harmonitzada, sinó que és molt pròxim al llindar per sota del qual l'apartat 5 de l'article 11 del Reglament general, en concordança amb l'article 79 bis del TRLCSP, preveu que, amb caràcter general, els licitadors no hagin d'acreditar la solvència econòmica i financera i la solvència tècnica i professional (80.000 euros).

A més, s'observa que tot i que és molt pròxim a aquest llindar es demanen dos certificats de qualitat, i no només un, fet que multiplica l'exigència pel que fa a la certificació dels sistemes de gestió dels empresaris, i, a la vegada, dificulta l'accés de les petites i mitjanes empreses a aquesta contractació.

Certament, no s'arriba a entendre la necessitat d'exigir dos certificats de qualitat que no estan vinculats a l'objecte del contracte, un de general —respecte del qual no s'argumenta la necessitat i, pel seu contingut, no té relació amb la prevenció de riscos—, i un altre d'específic en una matèria tan reglamentada com és la prevenció de riscos laborals, tant a escala normativa com a escala de les condicions específiques en matèria de seguretat que s'han establert per executar les obres objecte del recurs. I tot això en el marc d'unes obres de valor estimat lleugerament superior al valor estimat per sota del qual no és exigible l'acreditació de cap tipus de solvència i, especialment, d'una complexitat tècnica baixa l'única especialitat de les quals és que s'executen en un centre socioeducatiu en règim tancat.

És per aquests motius que es pot considerar que l'exigència dels certificats ISO 9001 i OHSAS 18001 no està vinculada a l'objecte del contracte, i que també, com afirma el recurrent, és desproporcionada en relació amb el valor estimat del contracte i que suposa un obstacle perquè les petites i mitjanes empreses puguin presentar-se a la licitació, de manera que es pot considerar que es vulnera el principi de lliure concurrència i que, per tant, s'incorre en causa de nul·litat.

Hem de tenir en compte que l'article 1 del TRLCSP disposa que la Llei té com a finalitat garantir que la contractació pública s'ajusti, entre d'altres, als principis de no-discriminació i d'igualtat de tracte entre els candidats. En aquest mateix sentit es pronuncia l'article 139, relatiu a l'adjudicació dels contractes, que estableix que els òrgans de contractació han de donar als licitadors i als candidats un tractament igualitari i no discriminatori i han d'ajustar la seva actuació al principi de transparència.

Per tot això, aquest motiu d'impugnació s'ha d'estimar.

5. El segon motiu d'impugnació es fonamenta en el fet que, a parer del recurrent — que s'expressa en termes molt confusos—, el certificat OHSAS 18001 “no reuneix les característiques que els articles 80 i 81 del TRLCSP estableixen com a possibles condicions de solvència”, atès que no es pot exigir com a requisit de solvència l'acreditació d'extrems relatius a la prevenció de riscos laborals, tal com ha manifestat la Junta Consultiva de Contractació Administrativa (no especifica quina junta consultiva ni tampoc indica el número o la data de l'informe).

L'informe a què fa referència el recurrent és l'Informe 42/2006, de 30 d'octubre, de la Junta Consultiva de Contractació Administrativa de l'Estat, que conclou el següent:

de conformidad con la normativa comunitaria y la vigente legislación española de contratos de las Administraciones Públicas, lo[s] extremos relativos a la prevención de riesgos laborales no pueden exigirse como requisito de solvencia técnica de las empresas ni utilizarse como criterios de adjudicación de los contratos, sin perjuicio de que el cumplimiento de la legislación específica sobre la materia pueda y deba exigirse por los medios concretos previstos en la misma.

Les consideracions que es fan en aquest informe no són aplicables al cas que ens ocupa, atès que el plec de clàusules administratives particulars que s'impugna no inclou aspectes específics en matèria de prevenció de riscos laborals del licitador com a mitjà d'acreditació de solvència, com ara les dades de sinistralitat laboral de les empreses o el fet de disposar d'un manual de gestió de la prevenció, com sembla entendre el recurrent, sinó que fa referència a l'exigència d'estar en possessió de determinats certificats de qualitat, com és el cas del certificat OHSAS 18001.

Per tant, aquest motiu d'impugnació s'ha de desestimar.

6. L'article 31 del TRLCSP disposa que:

A més dels casos en què la invalidesa derivi de la il·legalitat de les seves clàusules, els contractes de les administracions públiques i els contractes subjectes a regulació harmonitzada, inclosos els contractes subvencionats a què es refereix l'article 17, són invàlids quan ho sigui algun dels seus actes preparatoris o el d'adjudicació, perquè hi concorre alguna de les causes de dret administratiu o de dret civil a què es refereixen els articles següents.

L'article 32 enumera les causes de nul·litat de dret administratiu, entre les quals cal destacar la següent:

a) Les indicades a l'article 62.1 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre.

L'article 62.1 de la Llei 30/1992 recull, entre les causes de nul·litat dels actes administratius, la següent:

a) Els que lesionin els drets i les llibertats susceptibles d'empara constitucional.

En conseqüència, el plec de clàusules administratives particulars objecte del recurs incorre en una causa de nul·litat per infracció de l'article 14 de la Constitució espanyola, atès que l'exigència que els licitadors disposin dels certificats de qualitat ISO 9001 i OHSAS 18001, que en aquest cas és desproporcionada, vulnera el principi de lliure concurrència en condicions d'igualtat i té un efecte discriminatori.

Per tot això, dict el següent

Acord

1. Estimar parcialment el recurs interposat per la Asociación de Constructores de Baleares contra el plec de clàusules administratives particulars del contracte d'obra de reforma interior del mòdul de separació de grup del centre Es Pinaret a Marratxí i, en conseqüència, declarar la nul·litat de l'apartat F.5 del Quadre de característiques del contracte del plec pel que fa a l'exigència de disposar dels certificats de qualitat ISO 9001 i OHSAS 18001, i del procediment de contractació.
2. Notificar aquest acord a la Asociación de Constructores de Baleares i al Consorci de Recursos Sociosanitaris i Assistencials de les Illes Balears.

Interposició de recursos

Contra aquest Acord —que exhaureix la via administrativa— es pot interposar un recurs contenciós administratiu davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears en el termini de dos mesos comptadors des de l'endemà d'haver-ne rebut la notificació, d'acord amb els articles 10.1 *a* i 46 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.